

Leven is soms een rollercoaster

Joanna South

Korte inhoud

Alison Booth is een vrouw met een sterke wil. Ze heeft al jong moeten leren, dat leven je kan inhalen op rare momenten. Eerst zwanger worden, daarna je moeder te moeten verliezen, is gekmakend. En dat niet alleen, maar met een vader in een rolstoel na een ongeluk, zorgt voor enorme kracht om alles de juiste richting in te willen duwen. Ze zorgt voor het enige salaris en probeert alle ballen in de lucht te houden. Wat niet eenvoudig is!

Werk

Het is een normale dag als altijd. Klaar om naar haar werk te gaan, verlaat ze het huis en gaat lopend naar haar werk toe. Ze loopt, omdat dat het makkelijkste is in een grote stad. Maar zeker ook het goedkoopst. Geen geld nodig voor het openbaar vervoer en lopen heeft een voordeel, dat ze er slank bij blijft en geen sport meer nodig heeft om in vorm te blijven. En lopen maakt haar hoofd leeg. Of het nu naar werk is of naar huis, beiden zijn noodzakelijk. Ze is gaan werken om geld te kunnen hebben om aan de huur te kunnen voldoen, maar ook de vaste lasten, zoals verwarming en elektriciteit. En verzekeringen. Die kostte haar het meest. Gelukkig na twee maanden op de postkamer te hebben gewerkt, heeft ze al promotie gemaakt. Van het gewone sorteerwerk, wat ze nog steeds deed, mag ze nu ook de post naar managers brengen. En dat leverde toch maar weer mooi dollars op. Het bedrijf Fun2Rent, een onroerend goed bedrijf, met bedrijfspanden en mooie appartementen. Jammer alleen, dat zij die zich niet kon veroorloven. De huur is nogal hoog en ja zonder lift kon het gewoon niet. En als deze opeens kapot zou gaan, dan had ze nog een probleem of twee. En die kon ze zich niet veroorloven of kon ze niet aan. Elke obstakel was er één en daar zat ze niet op te wachten. Leven was al lastig genoeg. Als ze bij de deur aankomt, dan doet ze deze open en stapt vol goede moed naar binnen. Bij de deur hangt een bord met de aanwezigheid van personeel. Op die lijst staat nog geen enkele persoon op aanwezig. Ze is de eerste vandaag. Dat is hopelijk niet een voorbode van een moeizame dag zonder haar collega's. Meestal is ze namelijk niet de eerste, maar ook zeker niet de laatste. Dus haar zorgen hierover zijn normaal. Bij haar kluis aangekomen, doet ze deze open, zet haar tas erin en hangt haar jas op aan het hangertje. Ze is netjes, altijd al geweest. Al zou je dat niet altijd gezegd hebben over haar. Nee, ze heeft behoorlijke fouten gemaakt in het verleden. Dat ze dat al moest zeggen op haar eenentwintigste is eigenlijk nogal verontrustend. Maar dat verhaal kennen maar weinige. Hier is alleen personeelszaken op de hoogte en haar manager weet, dat hij bepaalde dingen niet van haar mag vragen. En gek genoeg doet hij dat ook niet. Hij probeert het wel, maar na haar eerste nee houdt hij netjes op. Er werken hier geen schijnheilige mensen. Het lijkt wel of ze erop uitgekozen worden. Want dit bedrijf is een verademing. Haar vorige werkplek was een verschrikkelijke plek om te werken. Ze werd belaagd door mannen als vrouwen. Macht was blijkbaar normaal daar en de misbruik dus ook. Daar had ze het net twee weken uitgehouden. Toen was ze gewoon opgestapt. Van alle frustraties was dat het juiste om te doen.

Het had haar nog nooit eerder zoveel gedaan om daar weg te lopen. Goed zonder werk was het een uitdaging in het leven om rond te kunnen komen, maar na een week of drie vond ze deze baan en dat was zo heerlijk.

Op haar werkplek aangekomen, bemerkt ze op, dat ze inderdaad nog steeds de enige is. Dat wordt druk en ze begint direct dan maar. Eerst een bakje koffie. De koffie is overheerlijk hier. En dat zelfs voor de mensen op deze werkplek. Maar telkens was er wel iets wat haar verbazing opwekte. Ze had al meerdere malen te horen gekregen, dat de baas het belangrijk vond om iedereen op dezelfde manier te behandelen. Dus of je nu als manager werkte of medewerker op de postkamer iedereen kreeg schijnbaar dezelfde behandeling. Zelf was ze een beetje bang voor hem, maar ze was hem nog nooit tegengekomen. Ze wist zelfs niet eens hoe de man eruit zag. Ze had namelijk zelf geen computer in huis, dus kon ze haar nieuwsgierigheid ook makkelijk bedwingen. En waarschijnlijk had de man het zelf te druk om zich om elk personeelslid te bekommeren. Wel had ze gehoord, dat de man nog best jong was, maar hoe jong hadden ze niet verteld. Maar ouder dan veertig zal de man best wel zijn. Misschien was hij gewoon jong van hart of zoiets. Maar dan staat Dan Baker naast haar. 'Alison, je zal wel hebben gemerkt, dat er verder nog niemand is, maar vandaag ben je alleen.'

'O.'

'Ja. O. Mary is ziek, griep. Dus ja, daar is niets aan te doen en Ben had een familieprobleem, dus kon vandaag ook niet. Dat betekent, dat je vanaf vandaag ook bij de directeur langs moet, althans bij zijn assistente. Ik heb al gemeld, dat jij langskomt en dat je ook om drie weg moet. Maar dat is misschien een probleem, maar daar gaan we niets aan doen. Dus meld je gewoon bij Carolina Parks, de assistente.'

'Okay.'

'Nog één ding, je moet de post met haar uitwerken volgens haar protocol. Dus kom je niet meer hier terug totdat het klaar is en als het niet klaar is, gaan jullie gewoon morgen verder.'

'O, okay. Prima.'

Meteen gaat ze snel aan het werk en gooit er een schepje bovenop qua snelheid, want zo alleen is het best druk. En ze wil zoveel mogelijk gedaan krijgen, maar tot de lunch kan ze maar beter haar uitstekende best doen, want daarna komt ze niet meer terug op haar eigen werkplek. De ochtend vliegt om en dan mag ze gaan eten. Er is een plek waar ze met andere personeelsleden naar toe mag gaan. Het woord kantine is niet hoe ze deze plek zou omschrijven. Het is een plek met veel planten en mooie zitplekken. Het personeel achter de counter is vriendelijk en stellen altijd voor om iets te nuttigen waar je zelf niet aan gedacht had. Het is namelijk zo, dat het

eten hier gratis is en welke baas zou zoiets doen? Ze denkt zelf niemand, maar blijkbaar vindt de directeur, dat belangrijk. Hij is zeker rijk, dat hij dit zich kan veroorloven. Nu zijn de gerechten niet luxe, maar gewoon lekker. Voor haar is het een uitkomst, want nu hoeft ze niet haar eigen lunch mee te nemen. Het spaart weer geld uit en dat komt goed uit. Als ze aan een tafeltje gaat zitten, zit ze daar alleen. Ze heeft heerlijk een omelet besteld. En als deze klaar is, wordt haar naam omgeroepen. Met haar bord en drinken voor haar op tafel geniet ze van haar lunch. Als ze op een gegeven moment naar de deur kijkt als deze open gaat, ziet ze een vrouw en een man binnenkomen. De man is jong en de vrouw is ouder. Maar het lijkt alsof de jongere man de leiding heeft. Hij laat haar voor gaan bij de counter en kijkt om zich heen. Wat een man, denkt Alison dan. Die ziet er goed uit. Knap, aantrekkelijk en met een mooie lach op zijn gezicht. Maar dan kijkt ze naar haar lunch en kijkt niet meer op. Ze ziet ook niet, dat het stel naast haar tafeltje is gaan zitten. Maar als ze op haar horloge kijkt, ziet ze dat het tijd is. Ze drinkt snel haar melk op en vertrekt meteen daarna.

Alison doet de post voor de managers op een karretje met wieltjes. Zodat ze de post niet kan verliezen en door elkaar kan husselen. Als ze struikelt of zo. Er staan allerlei mandjes op met namen van de managers met de afdeling erbij. Ze doet dit zeer zorgvuldig. Geen fouten maken. Als ze alles netjes in de mandjes heeft liggen dan kijkt ze op haar horloge om te kijken of ze al op weg kan. En ja hoor, ze kan op weg gaan. Ze loopt de ronde door het gebouw en alle managers zitten op hun plek en kan ze de post aan afgeven. Het valt op, dat elke manager weer, haar vriendelijk begroet en vragen hoe het met haar gaat. Ze geeft wel telkens dezelfde antwoorden, maar zij ook blijft vriendelijk. Maar vragen hoe het met hen gaat, is niet zo'n makkelijke vraag om aan de hogere macht te vragen. Het gaat in menig bedrijf zo anders, dat het blijft wennen al die vriendelijkheid. Bij haar laatste stop gaat het nog weer heel anders, dan ze gedacht had. Carolina Parks is een mooie en zeer aardige vrouw. Ze begroet Alison alsof ze vriendinnen zijn. Het voelt ook vertrouwd, terwijl de vrouw haar eigen moeder zou kunnen zijn. Ze vertelt dat ze al lange tijd werkt en sinds Sebastián is begonnen met zijn bedrijf, bij hem is gaan werken. En als Alison vragend naar haar opkijkt bij de naam Sebastián, dan vraagt ze waarom ze zo vragend kijkt.

'Uh, wie is Sebastián?'

Ze begint hartelijk te lachen.

'Weet je dat echt niet?'

'Nee, moet dat dan?'

'Eigenlijk wel.'

'Hoezo dan?'

Alison probeert vriendelijk te blijven, maar raakt wat van streek. Wat heeft ze dan gemist?

‘Het is onze baas, de directeur van dit bedrijf.’

‘O, sorry, dat wist ik niet. Ik noem hem altijd gewoon meneer Evans.’

‘Raar eigenlijk’, zegt ze dan. ‘Het is een beetje vreemd, dat niemand je dit verteld heeft.’

Ze haalt haar schouders op, want ze weet even niet hoe ze hier op moet reageren. Ze luistert vaak ook niet, omdat ze haar werk zo goed mogelijk tracht te doen. Eigenlijk denkt ze dat de anderen dan zitten te roddelen, maar misschien is dat gewoon niet zo.

‘Ik denk, dat je de enige bent, die hem zo noemt.’

Ze reageert er maar niet op, om niet dom over te komen. Maar eigenlijk voelt ze zich wel zo.

‘Kom, Alison, we gaan ons even afzonderen van deze wereld.’

Meteen loopt Carolina naar een deur verderop en wenkt haar mee te komen. Ze stappen een vergaderruimte binnen. Niet zo groot, maar er staat een lange tafel met wat stoelen er omheen. Carolina zegt haar te gaan zitten en gaat naast haar zitten. Dan pakt ze de stapel post en legt deze neer op de tafel tussen hen in. Dan pakt ze een stapel papieren, die ze in haar handen had, toen ze vanaf haar plek achter haar bureau opstond.

‘Zo, dit is het protocol, waar deze handelingen zijn beschreven. Daar mag je niet van afwijken.’

Ze laat zien wat ze precies bedoeld. Het is niet zo ingewikkeld als Alison dacht, doordat het heel duidelijk beschreven staat. Zo ook haar uitleg daarbij. Enkele dingen verduidelijkt ze en ook het waarom het zo moet. Dus zegt ze er bij, dat als zij er niet is, moet ze dit met Sebastián opnemen en het niemand anders. Daar weten de andere managers van, dus die zullen daar niet van opkijken of vreemde vragen over gaan stellen. Dan laat ze enkele brieven zien. Van wie ze afkomstig zijn en waarvoor ze bedoeld zijn. Alison schrijft mee met wat ze belangrijk vindt om te vermelden. Carolina kijkt goedkeurend en dat maakt haar blij. Dit is een hele goed dag. Ze zal met een goed humeur het pand verlaten.

Dan zegt Carolina dat ze even zelf mag bepalen of ze de brieven op de juiste stapel kan laten belanden. Dat ze zal meekijken, maar haar niet veroordelen, want het is pas haar eerste keer vandaag. Met grote precisie probeert ze te vertalen wat ze net allemaal mee gekregen heeft. Het gaat best aardig, maar dan gaat het mobieltje van Carolina. Ze zegt degene hallo en wat kan ik voor je doen. Ze krijgt waarschijnlijk antwoord, maar dan zegt ze dat ze met de post bezig met iemand van de postkamer. En dat ze in de kleine vergaderzaal zit met Alison. Er wordt nog het een en ander gezegd, maar dat kan Alison niet horen. Dat komt van degene aan de

telefoon. Dan zegt Carolina, dat zodra het drie uur is ze kan uitzoeken voor degene en dat het nog maar een half uurtje duurt totdat het zover is. Ze nemen afscheid met tot straks en ze verbreekt de verbinding.

‘Dat was onze baas. Ik zat niet op mijn plek en hij wilde weten waar ik was en waar ik mee bezig was.’

Dat vertelt ze zo vrolijk, dat Alison mij zichzelf denkt, dat ze wel heel vrolijk doet, maar dat mag haar niets uitmaken. Ze hoeft niet met hem te werken als het goed is. Ze gaan verder met de brieven en al gauw is alles uitgesorteerd op allerlei gebieden. Zoals bijvoorbeeld: privé of persoonlijk, vragen over huren van onroerend goed, maar ook of er iets in aanmerking zou kunnen komen om over te nemen. Allerlei dingen, waar Alison geen verstand van heeft of ook maar iets van begrijpt. Dan is het bijna drie uur en moet Alison weg. Als ze dat tegen Carolina vertelt, zegt ze dat ze dat weet en dat het geen probleem is. Als ze klaar zijn, kan alles meteen in mappen gedaan worden en als ze niet klaar zijn, dan moet het de kluis in. Daar zorgt Carolina wel voor beweert ze dan. Daar hoeft ze niet voor te blijven. Dan nemen ze afscheid en meent Carolina te moeten zeggen, dat ze haar morgen weer zal zien.

Alison loopt naar de lift om naar beneden te gaan om zich uit te schrijven en naar huis te gaan. Maar beneden staat daar Dan Baker haar op te wachten.

‘En, hoe is het gegaan, Alison?’

‘Goed, alles is correct verwerkt en tot zover begrijp ik wat de bedoeling is.’

‘Dat is mooi, erg mooi.’

Ze zet een vinkje bij afmelden op haar naam en zegt tegen hem dat ze morgen weer komt. Waarop hij zegt “dat hoop ik wel, ja”. Want blijkbaar is ze morgen ook alleen, dus weer een drukke dag. Maar dat is niet erg. Na haar groet “tot morgen” vertrekt ze snel. Ze wordt nagekeken door Dan Baker, maar ergens boven in de top van het gebouw is er nog iemand, die haar nakijkt als ze wegloopt. Richting de metrohalte. Dat ze die niet neemt, dat weten het merendeel van de mensheid niet eens. Naast degene, die haar nakijkt boven in het gebouw staat Carolina. Beide lachen ergens om, maar dat heeft Alison niet door. De volgende dagen van deze week verlopen bijna identiek. En Alison vindt het een zeer bevredigende week werk. Maar op een ander vlak loopt het van geen kant, maar dat zal ze op haar werk nooit vertellen. Het is al lastig genoeg. En dat maakt dat ze blij is als ze aan haar weekend kan gaan beginnen. Eerst maar eens wat dingen recht zetten, zodat het de volgende week niet zal voorkomen, maar ze weet nu al, dat dat waarschijnlijk maar van korte duur is. En ze moet het huis schoonmaken. Meestal bereidt ze ook alvast eten voor de komende werkweek. Dat gaat in de koelkast of vriezer en op de dag voordat ze het gaan eten, zal ze het de vriezer uithalen.

Ontmoeting

Het weekend vliegt voorbij en zo breekt de eerste dag van de werkweek aan. Ze staat alweer vroeg op haar werk de lijst af te tekenen, dat ze aanwezig is. In haar kluis bergt ze haar jas en tas op en loopt naar haar bureau toe. Daar ligt een briefje van Dan Baker haar manager, dat ze zich even moet melden bij personeelszaken. Omdat het best vroeg is, vraagt ze zich af of ze nu direct daarheen moet gaan of dat ze nog even moet wachten. Ze besluit nog even te wachten en begint alvast met uit sorteren van de eerste postzak. Ze zit net lekker in de flow als Dan Baker binnenkomt.

‘Ben je al naar personeelszaken geweest?’, vraagt hij aan haar.

‘Nee, dacht dat het nog iets te vroeg was.’

‘Ga maar, ze zijn er al om je te ontvangen.’

‘Okay.’

Langzaam staat ze op en vertrekt naar de dichtstbijzijnde lift. Ze moet naar de een na hoogste verdieping. Daar aangekomen stapt ze uit de lift en kijkt om zich heen, maar ze ziet niemand. Ze is pas één keer eerder hier geweest en weet niet zo goed of ze gewoon ergens naar binnen moet gaan. Maar dan komt voor haar een bekend gezicht aanlopen. Carolina Parks, de assistente van de directeur.

‘Hoi Alison, fijn weekend gehad?’

‘Ja, hoor.’

‘Was je ergens naar op zoek?’

‘Ja, ik moest naar personeelszaken.’

‘O ja, dan moet je bij die deur daar zijn.’

Ze wijst naar de derde deur, waar ze zelf net uitgekomen is. Heeft ze iets met haar te doen? Of is dit toeval? Alison bedankt haar en loopt naar de desbetreffende deur. Ze klopt op de deur en dan hoort ze een stem “binnen” roepen. Als ze de deur opent, dan ziet ze degene, die achterover bureau zit, glimlachend opkijken. Het is dezelfde persoon als de eerste keer, toen ze werd aangenomen.

‘Kom erin en ga zitten.’

Als ze zit, trekt Alison een neutraal gezicht. Deze dame weet alles over haar en dat zint haar nog steeds niet. Dan begint ze te vertellen waarom ze hiernaar toe is geroepen. Ze krijgt een iets andere invulling van haar functie. Het is eigenlijk helemaal geen andere invulling, dan dat ze de week ervoor ook al had gedaan. Maar blijkbaar is degene, die dit normaal altijd deed op een andere afdeling gezet, zodat deze invulling opgevuld moest gaan worden. En daarbij hoort een hoger salaris bij. Zoveel anders als

normaal is dit toch niet vraagt ze zich af? Maar tegen een hoger salaris zegt ze natuurlijk geen nee. Ze zou wel gek zijn. Dan verklaart de vrouw, dat omdat ze nu in aanraking komt met managers en de directeur ze in een andere schaal terecht komt. Er hoort ook een zwijgplicht clause bij. Deze moet ze tekenen. En wordt bij haar dossier gevoegd. De managers en de directeur hebben ook zo'n clause moeten tekenen en die laat ze dan ook netjes aan haar zien, zodat ze weet dat het geen loze frase is. Het is behoorlijk openlijk vindt Alison, maar fijn is dat wel. Volgens haar doen weinig bedrijven dit. Nadat ze alles ondertekend heeft en het in haar dossier is opgeborgen, mag ze terug naar haar werkplek.

De dag verloopt, zoals het de week ervoor ook liep en dat is fijn. Bij Carolina gaat het steeds beter en snapt ze ook steeds meer wat ze hoort te doen. Maar na een paar dagen, zit Carolina niet op haar plek. En nu is ze even van streek, want wat moet ze nu doen? O ja, ze moet bij de directeur op zijn deur kloppen en het met hem bespreken. Voorzichtig en zorgen voor zo min mogelijk geluid te maken, stapt ze naar de deur van de directeur. Ze klopt aan met een stevige knokkel van haar hand. Ze wacht op een "binnen" of zoiets, maar het duurt even. Dus klopt ze nogmaals op de deur en dan pas hoort ze hem "binnen" roepen. Aarzelend doet ze de deur open en kijkt om het hoekje. Alleen haar hoofd verschijnt achter de deur vandaan.

'Kom maar', zegt hij met een krachtige stem.

'Je hoeft niet te wachten, hoor.'

Niet te wachten. Is die man gek of zo? En als hij bezig is met iets belangrijks dan? Veel van wat een directeur doet weet ze niet, maar na een klop op de deur meteen binnenlopen, is wat voorbarig. Toch? Ze loopt dan ook heel voorzichtig binnen met haar karretje.

'Krijg ik nu alweer te eten?', vraagt hij dan met een vrolijke stem.

'Uh, nee.'

Ze praat zachtjes tegen hem. Dan pas heeft ze door dat deze man de man is, die ze met Carolina in de eetuin heeft gezien. Goh, wat is deze man groot en sterk. Vast van de sportschool, die spieren. Zo aantrekkelijk als hij er uit ziet, is een ongewoon iets in het leven van Alison.

'Goed. Zullen we ons even aan elkaar voorstellen?'

Deze vraag wordt al net zo vrolijk en met een grote glimlach gesteld.

'Ik ben Sebastián Evans. En jij bent?'

'Ik ben Alison Booth, meneer.'

'Meneer? Ze zei meneer tegen mij.'

Hij buldert van het lachen en houdt daarbij zijn buik vast. Alsof deze pijn doet. Nog steeds grinnikt hij als hij zijn hand uitsteekt naar haar. Ze neemt de hand aan en schudt deze dan.

'Zo en wat kom je doen hier?'

‘Carolina zit niet op haar plek en ik mag de post niet onbeheerd achterlaten’, vertelt ze hem dan maar.

‘Aha.’

Haar daarbij vragend aankijkend, geeft ze een verklaring.

‘Het is zo, dat ik elke middag met uw assistente de post verwerk in de kleine vergaderzaal, maar als ze er niet is, moet ik mij bij u melden.’

‘Je hoeft geen “u” en “meneer” te zeggen hoor, Alison. Zo strikt doen we hier nu ook weer niet.’

Maar daar denkt ze toch anders over.

‘Carolina is naar de dokter.’

‘O, niets ernstigs, hoop ik?’

‘Dat weten we nog niet, want ze is nog niet terug. Dus wat gaan we doen aan de post?’

‘U moet mij helpen met uit sorteren.’

‘Prima, dan gaan we dat doen.’

Hij laat haar zitten op een stoel aan de kleine vergadertafel. Deze tafel is aanmerkelijk kleiner, dan die in de grote vergaderzaal. Als hij tegenover haar wil gaan zitten, zegt ze tegen hem, dat dat niet zo handig is. Ze weet niet van alles over de post voor hem en moet nog veel leren. Dus neemt hij naast haar plaats en vraagt wat hij nu moet doen.

‘Het protocol volgen’, legt ze uit aan hem.

Ze loopt even naar het bureau van Carolina toe om het protocol te pakken en het hem te laten zien. Ze ziet zijn gezicht niet als ze wegloopt, maar het spreekt boekdelen. Verbazing om haar weglopen en weer blij als ze terugkomt. Misschien dacht de man dat ze hem alleen in zijn sop liet gaarkoken, maar dat was niet het geval. Ze verduidelijkt het protocol aan hem en samen nemen ze de post door. Er worden stapeltjes gemaakt en als de stapel uitgezocht is, pakt Alison wat mappen uit een bakje van achter het bureau van Carolina vandaan. Stopt daar de brieven in en dan zegt ze tegen hem dat ze klaar zijn en als ze op de klok kijkt, schrikt ze.

‘Ik moet gaan, sorry.’

Verbouwereerd kijkt hij haar aan, maar weet niet zo goed wat hij moet zeggen.

‘Waar moet je zo dringend heen dan?’

‘Weg’, is het enige wat ze zegt en dan ziet hij haar verdwijnen.

‘Overkomt mij dit nu?’, fluistert hij zo zacht, dat hij de enige is die het zou kunnen horen. Maar verder is er ook niemand, dus geen mens in de buurt, die ook maar iets zou kunnen hebben gehoord.

Omdat haar verdwijning zo snel was, bedenkt hij pas later, dat hij haar manager maar eens moet gaan polsen. Maar die weet alleen, dat ze om drie ’s middags weg moet, maar niet waarom. Personeelszaken heeft geen